

# РЕШЕНИЕ

№ 2958

гр. София, 03.05.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,**  
в публично заседание на 02.02.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Миглена Николова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7347** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 и сл. от АПК вр. чл. 1 от ЗОДОВ.

Образувано е по Искова молба вх.№ 26337/26.07.21г на Г. Х. К. от [населено място] и с проц.представител адв. Ю. против Столична Община, с която е предявен Иск по чл.1 от ЗОДОВ за присъждане на /видно от ИМ, уточн.ИМ и изявления в съд.заседание/: неимуществени вреди в размер на 15 000лв, представляващи обезщетение за незаконосъобразно фактическо бездействие на СО или нейни длъжностни лица/непосочено кои/ по премахване на незаконен строеж /остъкляване и приобщаване на част от тераса към съседен апартамент/, осъществено в периода 04.12.2007-13.06.2019г, изразяващо се в неиздаване на заповед по чл.225а от ЗУТ за премахване на незак.стоеж и фактическо непремахване на незаконния строеж в периода, ведно със законната лихва от 26.07.21г/датата на ИМ/- до окончателно изплащане на сумата.

В ИМ се сочи, че до 2019г ищецът е бил собственик на ап.5 на ет.3/втори жилищен/ в сграда на [улица], [населено място], като към ап.2 на ет.2 /първи жилищен-под неговия апартамент/ незаконно е извършено остъкляване и приобщаване на терасата към апартамента. Този незаконен строеж бил пожароопасен и създавал условия за проникване в апартамента на ищеца, нарушил водооттичането от покрива на сградата и създавал опасност от проникването на влага и плесен в апартамента на ищеца.Ищецът сезирал многократно СО за незаконния строеж, като в продължение на повече от десетилетие СО не издавала заповед за премахване на незаконен строеж по

чл.225а от ЗУТ, а само съставяла констативни протоколи и изпращала писма. В това се състои незаконосъобразното фактическо бездействие на СО в периода 2007-2019г, от което се претендират неимуществените вреди, изразяващи се в: притеснение от увреждане на собствения му ап.5, притеснение за физическата сигурност на ищеца и семейството му, разочарование и загуба на доверие в институциите в РБ, нарушено право на личен живот на ищеца, негативни негови преживявания и натоварване на психиката му.От преживения ежедневен стрес ищецът се променил изключително като човек, затворил се, станал некомуникативен и раздразнителен, загубил голяма част от приятелския си кръг, зачестило напрежението в семейството му. Това довело до решението на ищеца да продаде жилището си и да се изнесе през 2019г.

По изрични указания на Съда - да се посочи в коя норма е разписано задължението за фактическо действие на СО или нейни дл.лица, по която норма е осъществено претендираното незаконосъобразно фактическо бездействие и в кой период е осъществено то, в уточняваща ИМ/л.42/ се сочи, че бездействието е било осъществено от СО или нейни дл.лица/неуточнено кои/, в периода 04.12.07г-13.06.19г, задължението за фактическо действие е разписано в чл.225а от ЗУТ/издаване на заповед за премахване на незаконен строеж/, като се изразява във фактическо непремахване на незаконен строеж.

В съд.заседание ищецът лично и с адв. Ю. поддържа Иска,претендира разноси по делото и уточнява /след изрични указания на Съда/, че: давността започва да тече едва след прекратяване на вредоносното въздействие/то е прекратено с продаването на апартамента, т.е. от 13.06.19г/; ищецът е започнал да изпраща сигнали до СО за незаконен строеж през 2007г, тогава са съставени и първите КП, като до края на претендирания период/12годишен/- служителите на СО все не могат да намерят на адреса собственика на незаконния строеж и респ. не се издава заповед по чл.225 ал.1 от ЗУТ. Изрично се потвърждава/л.146/, че се претендира незаконосъобразно фактическо бездействие, осъществено до издаването на заповедта по чл.225а от ЗУТ и изразяващо се в: неиздаването на такава заповед в период от 12 години, липса на посещение на строежа на място, липса на съставени КП от проверки на място, липса на сформирана комисия за проверка на място, невръчване на съставени КП, неизпълнение на разписани задължения на СО/непосочено по кои текстове/ за фактически действия, които да доведат до издаване на заповед по чл.225а от ЗУТ. Правомощията по чл.225а от ЗУТ са на СО и район "К. село", считано от изменение в ЗУТ от 2012г, но още от 2007г именно районът е съставял КП по сигналите на ищеца/никога не е извършена проверка на място с аргумент, че няма достъп до строежа/.СО и районът е следвало да изискат съдействие от органите на МВР, за да осъществят достъп до строежа, което не са сторили и така само са симулирали дейност в продължение на 12 години. Извършените от СО действия по привеждане в изпълнение на влязлата в сила заповед по чл.225а от ЗУТ са ирелевантни към претендирания период на вредите и основанието за претендираните вреди.

Ответникът СО се представлява от юрк.К., който оспорва Иска като неоснователен и недоказан, моли се за отхвърлянето му в цялост, претендира юрк.възнаграждение в мин.размер и сочи, че: до 2012г компетентен орган по премахване на незак.строеж като този е била РДНСК и респ. за периода 2007г-2012г СО изобщо не е надлежен ответник. Кметът на район "К. село" е сезиран от ищеца за първи път през 2014г, тогава е задействана процедурата по издаване на заповед по чл.225а от ЗУТ, такава е издадена през 2018г/в периода на претендираните вреди/, влязла е в сила през 2020г,

до издаването ѝ са съставени от служители на района 7-8 КП от проверки на строежа на място, т.е. не е налице претендираното фактическо бездействие; свидетелят на ищеца сочи за осъществен взлом в апартамента на ищеца-през покрива на процесната тераса, което нито е доказано, нито е претендирано от ищеца като вреда. В отговора по ИМ се сочи още, че: Искът е прекомерен като размер; правомощия по чл.225а от ЗУТ за Кмета на СО и респ. на района има едва от 26.11.12г /съгл.ДВ бр.82/12г за изменение на ЗУТ/; от Началника на РДНСК-С. е имало издадена заповед по чл.225а от ЗУТ още на 14.03.09г/самият ищец депозира доказателства за това/, строежът е премахнат доброволно от собственика му на 26.08.09г, за което ищецът е бил уведомен на 14.09.17г-по повод депозирана от него нова жалба до МРРБ на 18.08.17г, препратена на РДНСК-С. на 25.08.17г; издаването на заповед по чл.225а от ЗУТ е извършване на юридическо, а не на фактическо действие, поради което неиздаването на заповед по чл.225а от ЗУТ не може да се квалифицира като фактическо бездействие; по повод новата жалба на ищеца до МРРБ/от 18.08.17г/, ДНСК е поискала на 14.09.17г от СО -да се извърши нова проверка на място, като до 10.10.17г СО уведоми за резултатите от нея, съставен е от дл.лица на района КП на 14.12.17г за проверката на място;Кметът на СО е сезиран за първи път с жалба от ищеца на 14.03.14г; собственикът на строежа не е получавал изпращаните му задължителни уведомления по ЗУТ/изпращани по установените в ЗУТ и АПК правила/, не е бил откриван на адреса, два пъти Кметът на района е издавал заповед по чл.194 ал.1 от ЗУТ- за осигуряване на достъп до строежа, като накрая е съставен КП в отсъствие на извършителя на строежа; нова заповед по чл.225а от ЗУТ е издадена на 31.05.18г от Директора на Д"ОСК"-СО, влязла в сила на 18.02.20г, тя няма предв.изпълнение, след влизането ѝ в сила е започнал да тече предвидения в нейната т.2- 50дневен срок за доброволно изпълнение; претенцията за вреди в периода 31.05.18г-13.06.19г е неоснователна и поради наличието на издадена заповед по чл.225а от ЗУТ; забавянето в издаването на втората заповед по чл.225а от ЗУТ не е в резултат на незаконосъобразно фактическо бездействие на СО или нейни дл.лица-такова няма претендирано до момента на ИМ от ищеца и не е установено в надлежно производство по чл.256 от АПК; Искът е недоказан, като твърдението на ищеца за пожароопасност на строежа се опровергава от СТЕ по дело №10132/18г на АССГ/по което заповедта по чл.225а от ЗУТ е потвърдена/; липсва причинно-следствена връзка между претендираните вреди и твърдяното незаконосъобразно фактическо бездействие.Претендира се адв.хonorар на ищеца да се присъди в мин.размер.

Прокурорът счита Иска за недоказан и неоснователен -по доводите на ответника, като моли за отхвърлянето му поради липсата на предпоставките по чл.1 от ЗОДОВ за неговото уважаване.

Съдът е давал указания по доказателствата на страните с актове на л.1, л.49, л.130, л.145гръб, л.146, л.147 гръб- ответникът следва да докаже, че е изпълнил нормативните си задължения за осъществяване на фактически действия по премахване на незаконен строеж в претендирания период/от ищеца се сочи, че задължението за фактическо действие е разписано в чл.225а от ЗУТ, като незаконосъобразното фактическо бездействие се изразява в неиздаването на такава заповед и "фактическото непремахване на строежа" в претендирания период/, а ищецът носи доказ.тежест за претендираните вреди/по вид,размер,период,основание/, за тяхното реално настъпване, за причинно- следствената им връзка с претендираното незаконосъобразно факт.бездействие на СО и нейни дл.лица, за липсата на изтекла

давност-предвид претендирането на вреди от 2007г до 2019г /ИМ е от 26.07.21г/. На ищеца изрично е указано, че: издадена е заповед по чл.225а от ЗУТ за премахване на незак.строеж на 31.05.18г/в периода на претендираните вреди/, влязла в сила на 18.02.20г.

Съдът пристъпва към установяване на релевантните към този Иск факти:

Ищецът е бил собственик на ап.5, ет.3 /втори жилищен/ в периода 19.07.07г- 13.06.19г. Вредите се претендират като настъпили в периода 04.12.2007-13.06.2019г и се претендират като причинени от незаконосъобразно факт.бездействие на СО или нейни дл.лица/непосочено кои/, изразяващо се в неиздаване на заповед по чл.225а от ЗУТ за премахване на незак.строеж и “фактическо непремахване на незак.строеж”.

Считано от 26.11.12г /ДВ бр.82/12г/, новият чл.225а ал.1 и ал.3 от ЗУТ предвижда за първи път правомощия на Кмета на СО или упълномощени от него дл.лица, респ. служители по контрол на строителството от района по чл.223 ал.2 вр. чл. 225а ал.3 от ЗУТ /район “К. село”-СО, предвид местонахождението на строежа- [улица], [населено място]/. До 26.11.12г правомощия за издаване на заповед премахване на незаконен строеж са на Началник на ДНСК, респ. на РДНСК-С.- чл.225 от ЗУТ/ред. ДВ бр.77/12г/. До 26.11.12г- преди издаването на заповедта по чл.225 ал.1 от ЗУТ, на осн. ал.3 - дл.лица от ДНСК съставят КА.Цялото производство по установяване и премахване на незак.строеж е регламентирано в чл.225 от ЗУТ, като СО, респ. районът нямат никаква правомощия в това производство /следователно, твърдението на ищеца, че и до 26.11.12г СО и районът имали правомощия за установяване и премахване на незаконен строеж или поне за съставяне на КА, се явява напълно в противоречие с действащата тогава нормативна уредба, имали са правомощия по чл.223 от ЗУТ, но ищецът не претендира бездействие по тази норма/.

Заповед № РА-30-213/31.05.18г за премахване на незаконен строеж по чл.225а от ЗУТ е издадена от Директора на Дирекция “ОСК”-СО, като е потвърдена с Решение по д.№ 10132/18г на АССГ и по дело № 6644/19г на ВАС. Заповедта е влязла в сила на 18.02.20г; строежът не е премахнат доброволно в срока по т.2 от самата заповед-50дневен от влизането ѝ в сила ; заповедта е изпратена от Д”ОСК”-СО на Кмета на района на 04.01.22г -за привеждане в изпълнение; видно от КП от 17.01.22г/П..1 към Наредбата на СОС за принуд.премахване/-строежът не е премахнат доброволно; съставен е КП на 21.01.22г за пристъпване към принудително изпълнение /П..2 от Наредбата на СОС за принудително премахване/; видно от Протокол от 31.01.22г- към тази дата строежът не е премахнат доброволно; на 31.01.22г е изпратена Покана за доброволно изпълнение на заповедта; на 31.01.22г е съставен протокол за предв.проучване за принудително премахване; към края на устните състезания/02.02.22г/- няма данни дали строежът е премахнат.

От гореизложеното става ясно, че незаконосъобразно факт.бездействие по издаване на заповед по чл.225а от ЗУТ-предвид категорията на проц.строеж /от каквото бездействие се претендират вредите/, би могло евентуално да бъде налице в периода от 26.11.12г/когато изобщо възниква компетентността по чл.225а от ЗУТ/- до 31.05.18г/когато е издадена заповед по чл.225а от ЗУТ, посочена изрично от ищеца като краен момент на твърдяното от него бездействие, без значение дали и кога е приведена в изпълнение/. До 26.11.12г СО изобщо не е надлежен ответник по Иска /основен на бездействие по чл.225а от ЗУТ/, тъй като органи, за чийто актове, действия или бездействия СО да трябва да носи отговорност за вреди по чл.1 от ЗОДОВ, не са имали компетентност по премахване на незак.строеж-чл.225а е нов и е в

сила от 26.11.12г. Не са имали такава компетентност и по чл.225 от ЗУТ- до 26.11.12г. Следователно, всички извършени действия във връзка със строежа до 26.11.12г не са релевантни по делото/защото не са по чл.225а от ЗУТ/ и Съдът следва да установява факт.бездействие след тази дата. Става ясно от доказателствата по делото , че първият КП, съставен от служители на района е от 04.12.07г, по повод жалба на ищеца, като при проверката на място служителите на района констатирани наличие на залепено на вратата на ап.2 предписание от 04.12.07г до собственика- да осигури достъп за проверка на 11.12.07г. Въпросното залепено предписание е било издадено от служители на РДНСК-С., по повод висящо производство по чл.225 от ЗУТ-за премахване на незаконен строеж. Следователно, докато ищецът пише жалби до района и служителите на района ходят на проверка на място във връзка с чл.223 /вр. чл. 224 ал.1 и чл.178 ал.5/ от ЗУТ, е било налице и висящо производство за премахване на строежа - пред компетентния тогава орган по чл.225 от ЗУТ/РДНСК-С./ . Тъй като видно от представените с ИМ-Констативни протоколи от служители на района от 2007г, те не са такива по чл.225 ал.3 от ЗУТ-за установяване и премахване на незаконен строеж /такива се съставят през 2007г от служители на РДНСК-С./, а са по чл.223 от ЗУТ и се съставят във връзка с чл.224 ал.1 или чл.178 ал.5 от ЗУТ/т.е. в съвсем различни производства от производство по премахване на незаконен строеж по чл.225 от ЗУТ/. С ИМ е представено писмо от РДНСК-С. от 18.03.08г, видно от което е висящо производство по чл.225 от ЗУТ /образувано с КП по чл.225 ал.3 от ЗУТ- от 01.07.08г/. Издадена е от Началника на РДНСК-С. Заповед № ДК-02-СО-13/14.03.09г за премахване на незаконен строеж, като видно от КП № ДК-02-СО-13/26.08.09г на служители на РДНСК-С. -строежът е премахнат доброволно. Следователно, ищецът не претендира бездействие по чл.223 от ЗУТ, вкл. п чл.194 вр. ал.4 на чл.223 от ЗУТ/в който и да е период/ и такова няма да се разглежда от Съда, а претендираното бездействие по чл.225а от ЗУТ е възможно едва след 26.11.12г/когато се създава нормата/, а до тази дата е възможно бездействие по чл.225 от друг орган/но такова няма, защото РДНСК-С. е издала заповед за премахване и тя е изпълнена, явно след това отново е реализиран незаконен строеж/първата индикация за него е от 23.09.15г и на 02.11.15г е установено наличието му от РДНСК, която изпраща преписката на Кмета на района,предвид измененията в ЗУТ от 26.11.12г/. За него именно е заповедта по чл.225а от ЗУТ от 31.05.18г на Началник Д”ОСК”-СО/л.114/, като КП по чл.225а ал.3 от ЗУТ е съставен на 14.12.17г/л.92/. Следва да се има предвид, че въпреки многократните указания на Съда, ищецът така и не посочва, че претендира вреди от незаконосъобразно фактическо бездействие на общинската администрация на СО по чл.223 ал.1-4 от ЗУТ/респ. те препращат към производства по чл.224, чл. 178 ал.5 и чл.194 от ЗУТ/, а през цялото време изрично сочи и настоява, че претендира вреди от неиздаване на заповед по чл.225а от ЗУТ и от “фактическо непремахване на строежа” в периода на 12 години/2007г-2019г/. Тук трябва да се посочи, че строежът подлежи на фактическо премахване едва след влизане в сила на заповедта по чл.225а от ЗУТ-на 18.02.20г и след изтичане на срока за доброволното ѝ изпълнение, така че до 13.06.19г/претендирания краен момент на вредите/ - изобщо е нямало годно изпълнително основание за фактическо премахване на строежа/доброволно или принудително/.

Преди да се произнесе относно вредите и причинно-следствената им връзка с претендираното незаконосъобразно факт.бездействие на СО, Съдът следва да установи дали е налице такова факт.бездействие на СО. То се явява първа

предпоставка за основателност на Иск по чл.1 от ЗОДОВ. В случая, Съдът следва да установи само дали е било налице незаконосъобразно факт.бездействие - по издаване на заповед по чл.225а от ЗУТ /тъй като другото твърдяно факт. бездействие - за “фактическо непремахване на строежа в период от 12 години”, времево е възможно да се реализира едва след влизане в сила на заповедта и не попада изобщо в претендирания от ищеца период/, от СО или нейни дл.лица/ не е посочено от ищеца, че се имат предвид **органите по чл.225а ал.1 от ЗУТ, тъй като те издават заповед по чл.225а от ЗУТ/, като това бездействие следва да е осъществено в периода 26.11.12г-31.05.18г.**

Съдът намира, че не е налице незаконосъобразно фактическо бездействие на непосочените изрично от ищеца- органи по чл.225а ал.1/Кметът на СО или упълномощено от него дл.лице, издаващи заповед за премахване на незак.строеж/, нито на органи по чл.225 ал.3 от ЗУТ /дл.лица по контрол на строителството в СО или района -по чл.223 ал.2 от ЗУТ, които съставят КП в производството по издаване на заповед по чл.225а от ЗУТ/. Тъй като от една страна издаването на заповед по чл.225а от ЗУТ и на КП по чл.225а ал.3 от ЗУТ- не са нормативно разписани задължения за извършване на фактически действия, така че тяхното неизпълнение да може да се квалифицира като незаконосъобразно фактическо бездействие. **Издаването на заповед и съставянето на КП по чл.225а от ЗУТ/който е акт, съставен в хода на адм.производство по издаване на заповедта, не се обжалва самостоятелно пред съд, но е акт/ не е фактическо действие, а е юридическо действие. Самата заповед по чл.225а от ЗУТ е инд.адм.акт по см. на чл.214 от ЗУТ и чл.21 от АПК, КП по чл.225а ал.3 от ЗУТ е акт по чл. 21 ал. 5 от АПК, т.е. не е инд.адм.акт/но е акт, а не фактическо действие/. Освен това органите по ал.1 и ал.3 нямат нормативно задължение да ги издават, когато постъпи жалба на гражданин, тъй като те действат по служебен почин, а жалбите имат само сигнализираща функция, без да пораждаат тяхно задължение за издаване на адм.акт /в този смисъл обилна практика на ВАС/.Нормативно разписано задължение за извършване на фактическо действие би могло да бъде задължение на общ.администрация за връчване на книжа/КП, осигуряване на достъп и др. подобни, но те са описани в конкретни норми на ЗУТ, а ищецът така и не претендира осъщественото бездействие по други текстове, освен посочения чл.225а от ЗУТ /а Съдът няма да разглежда факт.бездействия по непосочени и непретендирани от ищеца нормативни текстове/. От друга страна /освен, че не е възможно да има фактическо бездействие, след като разписаното задължение е за издаване на акт, а не за извършване на факт.действие/- има издадена заповед по чл.225а от ЗУТ-на 31.05.18г, по КП от 14.12.17г. Доказано е, че първият незаконен строеж е премахнат доброволно на 26.08.09г/след заповед по чл.225 от ЗУТ-от Началника на РДНСК-С./, като е налице повторно изграждане на незаконен строеж/вероятно идентичен на вече премахнатия/.Ищецът обаче счита, че от 2007г до 2019г тече производство по премахване на 1 незаконен строеж/което не е вярно/, като освен това ищецът не прави разлика между различните производства по ЗУТ- пред общ.администрация по чл.223 от ЗУТ/такова производство е имало и след 26.11.12г в районната администрация, вкл. по чл.194 вр. ал.4 на чл.223 от ЗУТ/ , производство по чл.225 от ЗУТ пред РДНСК-С./и такава е имало,приключило с изпълнена заповед по чл.225 от ЗУТ/, производството по чл.225а от ЗУТ/само такава е визирано в ИМ/, производство по ЗАНН вр. чл.232 и сл. от ЗУТ/и такава е**

имало/Производството по чл.225а е започнало със съставянето на КП по ал.3- на 14.12.17г/след жалба на ищеца до МРРБ на 18.08.17г,препратена на СО/, и е завършило с издаването на заповед на 31.05.18г.

След като не е налице първата предпоставка за основателност на Иск по чл.1 от ЗОДОВ- установено от Съда незаконосъобразно факт.бездействие по издаване на заповед по чл.225а от ЗУТ от Кмета на СО или упълномощено от него дл.лице, то е **безпредметно разглеждането на останалите две предпоставки** за основателност на Иска.Въпреки това, за пълнота на изложението Съдът ще добави следното:

**Претендираните неимуществени вреди/описано е в какво се изразяват в самата ИМ/ се явяват недоказани от ангажираните доказателства-свидетелски показания на един свидетел на ищеца. В ИМ се твърди, че вредите са: притеснение от увреждане на апартамента на ищеца, притеснение за физическата сигурност на ищеца и семейството му, разочарование и загуба на доверие в институциите в РБ, нарушено право на личен живот на ищеца, негативни негови преживявания и натоварване на психиката му, от преживения ежедневен стрес ищецът се променил изключително като човек- затворил се, станал некомуникативен и раздразнителен, загубил голяма част от приятелския си кръг, зачестило напрежението в семейството му,това довело до решението на ищеца да продаде жилището си и да се изнесе през 2019г.Свидетелят сочи за влизане в апартамента на ищеца и нападение над жена му-довело да престоя й в болница, но такава вреда не се претендира в ИМ и не се ангажират доказателства за такива факти. Свидетелят говори за всички негативни преживявания на ищеца в периода 2007-2019г по повод строежа, т.е. във връзка с всички паралелно или последователно протичащи в този период всякакви административни и съдебни производства/, като от показанията му по никакъв начин не може да се разграничи кои преживявания на ищеца се дължат конкретно на производството по чл.225а от ЗУТ/започнало на 14.12.17г и приключило на 31.05.18г/.**

Дори да бяха доказани претендираните вреди/а те не са/, то претендираният размер от 15 000лв е прекомерно завишен. Обезщетенията за неимуществени вреди, съгл. съд.практика, нямат за цел обогатяване на ищеца, а само компенсирането му по справедлив и адекватен начин за претърпени доказани вреди.

Не е налице и третата предпоставка за основателност на Иск по чл.1 от ЗОДОВ-причинно следствена връзка между претендираните вреди и осъществено незак.факт.бездействие. Не е налице нито претендираното незак.факт.бездействие, нито претендираните вреди са доказани от ищеца. Дори обаче да бяха доказани първите две предпоставки, **не би могло да се изведе по категоричен начин причинно-следствена връзка между вреди и претендираното факт.бездействие конкретно по чл.225а от ЗУТ**, предвид множеството паралелно или последователно протичащи в този период всякакви административни и съдебни производства.

Така както е предявен /въпреки указанията на Съда да се прецизират текстовете, по които се твърди осъщественото факт.бездействие и на кои точно дл.лице е това бездействие/, **Искът е изцяло неоснователен и недоказан и следва да се отхвърли.**Следва да се има предвид, че производството по чл.203 и сл. от АПК е исково и ищецът сам определя каква е претенцията му. Съдът му даде многократно указания относно трите предпоставки за основателност на Иска по чл.1 от ЗОДОВ//вкл. Относно твърдяното факт.бездействие/ и разпредели доказ.тежест-

въпреки че глава 11 от АПК не препраща към чл.171 ал.2 и 5 от глава 10 на АПК/за обжалване на адм.актове, където Съдът служебно отстранява грешките на страните/. При този изход на спора, на осн. чл. 10 ал.2 и ал.4 от ЗОДОВ, на ответника се дължат разноски - в мин.размер по чл.37 от ЗПП вр. чл.24 изр.второ от НЗПП / 100лв/. Водим от горното и на осн. чл. 203 ал.1 вр. 204 ал.4 от АПК вр. чл.1 от ЗОДОВ, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения с Искова молба вх.№ 26337/26.07.21г на Г. Х. К. от [населено място] и с проц.представител адв. Ю. **Иск по чл.1 от ЗОДОВ против Столична Община** за присъждане на **неимуществени вреди в размер на 15 000лв**, представляващи обезщетение за **незаконосъобразно фактическо бездействие на СО или нейни длъжностни лица по премахване на незаконен строеж**, осъществено в периода **04.12.2007-13.06.2019г**, изразяващо се в неиздаване на **заповед по чл.225а от ЗУТ за премахване на незак.стоеж и фактическо непремахване на незаконния строеж в периода**, ведно със законната лихва от 26.07.21г до окончателно изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Г. Х. К. от [населено място] да заплати на **Столична Община** сумата **от 100лв /сто лева/**, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: